

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרמ"ה]

[תרמ"ה]:

בענין סמיכות ברכת כהנים לפרשת נזירות להודיע כי גם הפרטים המתעלין מבני דורם. נזיר קודש לה'. אעפ"כ צריכין לבטל מעשיהם הטובים אל הציבור ולידע כי יצאו מן הכלל ללמד על הכלל כולו. וכמו כן הכהנים שנבחרו מבני"י להיות מיוחדים לעבודת המקדש אעפ"כ הכל הי' בעבור הכלל שימשיכו הברכה לכלל ישראל. ואהרן הכהן זכה למצוה זו בכח זה הביטול כדכתיב וישא אהרן כו' ידיו אל העם ויברכם וכ' חז"ל שזכה מכאן לב"כ. שהכניס כל כחו לכלל ישראל. וזהו ידיו אל העם. והבין כי מאתם הוא כח עבודתו. וע"ד הלצה י"ל סיום הפסוק וירד מעשות החטאת. כי וירד הוא לשון רידוי וממשלה כמו וירד מים אל ים. לומר שבכח פעולה זו של נשיאות ידיו אל העם השליטו הקב"ה וירד בכח זה יותר מבכח גוף עשיית חטאת ועולה ושלמים:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרמ"ז]

בפרשת נזירות כל ימי נזרו קדוש הוא א"כ לעולם נגזז הקדושה בלב איש ישראל רק שכפי הפרישות מן הגשמיות מוציא הארת הקדושה מכח אל הפועל. דכתיב וייצר שתי יצירות ויש ציור הנשמה ומתלבש בציור הגוף. רק שצריך האדם לראות למצוא התגלות ציור הפנימי. וז"ש איש כי יפליא דאיתא במדרש בראשית בפסוק גדול אתה ועושה נפלאות ע"ש שדורש על רוח האדם שבקרבו. והוא כמ"ש רמ"א בש"ע או"ה סי' ו' פי' ומפליא לעשות שהקב"ה קשר הנשמה שהיא רוחניי בגוף הגשמי. וזה עצמו פירוש בראשית ברא שיהי' התקשרות להבריאה בהראשית. וזהו עושה נפלאות אתה אלקים לבדך. וקודם החטא הי' מתגלה זה הכח באדם להיות כלול מרוחניי וגשמיי בלי השתנות. וז"ש אני אמרתי אלקים אתם כו'. ואחר החטא צריכין לפרוש מהגוף לזכות להתגלות ציור הנפלא. ומ"מ יש זמנים ומצות שיכול להתגלות הציור הנ"ל. כמו בשבת שהוא יומא דנשמתין. וגם מצות תפילין בכל יום איתא בזה"ק שמתגלה ציור האדם ע"י התפילין ובמד' הדעת מתחלק בד' מקומות ע"ש. ורמז לד' פרשיות שבתפילין שהוא התפשטות הדעת בד' מקומות. ודרשו חז"ל שם ה' נקרא עליך זה תפילין שבראש. ותפילין של יד הוא ביטול הגוף שע"י"ז יכול להתגלות כח הנשמה כמו בנזיר ע"י הפרישה. [וסמכו לפרשת סוטה כמ"ש ז"ל הרואה סוטה יזיר עצמו מהיין. והענין הוא דכתיב אשר חטא על הנפש דרשו חז"ל על שציער עצמו מהיין. והיינו כי מכוון האמת הי' שיהי' האדם כדכ' עשה האלקים כו' האדם ישר כולל הנשמה והגוף כאחד ולא יצטרך לפרוש מכל זה. אך כשרואין התגברות היצה"ר. בע"כ צריכין להשליך הגשמיות והגוף כדי לזכות להארת הנשמה כנ"ל]:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תר"נ]

איתא בגמ' ומדרש בשביל שאמר אברהם אע"ה ואנכי עפר ואפר זכו בניו לעפר סוטה ואפר פרה. הענין הוא כי אברהם אע"ה הי' בטל לגמרי במציאות אל השי"ת שהוא היסוד שכל העולם עומד עליו בהבראם באברהם. וכתיב הכל הי' מן העפר כו'. והוא עפר ביהמ"ק כמ"ש רש"י בפסוק וייצר כו' האדם עפר מן האדמה ממקום כפרתו ע"ש. והיינו נקודה שעלי' הושתת העולם והיא כולל כל המקומות. ולכן נותנין מקרקע המשכן לתוך המים ואם קלקלה האשה אין שורש העפר סובלת אותה שכן הנחיל לנו אברהם אע"ה להיות כל חיותנו דבוק בשורש הפנימי. ואמר ואנכי עפר שלא הי' בו רק היסוד שנתן בו השי"ת. ולכן האבות הן הן המרכבה שכולם קדושים כמו שיסד אותם השי"ת. אמנם אפר הפי' כי אברהם אע"ה הי' מתחלה בכלל שאר האומות. ואח"כ בחר בו השי"ת ויש בו ב' הבחי' עפר הוא יסוד הכל. ואפר הוא ביטול וכליון והשחתה לפסולת שהי' בו מאבותיו. ולכן הניח ב' אלו הכחות לבנ"י שיוכלו לשרוף כל הפסולת בעזר השי"ת ולהיות דבקים בשורש הפנימי כנ"ל: